Забрана дискриминације издајника?

Пише: Драгомир Анђелковић
четвртак, 26 март 2009 00:38

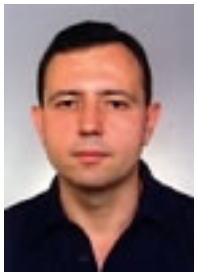

„И када не волиш владара, воли свој родни Самарканд.“

(Узбечка изрека)

На десетогодишњицу почетка НАТО агресије на Србију, на телевизији Б-92 чуо сам коментар једне водитељке о томе како су разне познате личности, према сопственим речима, реаговале пошто су прве амерички бомбе изручене на нашу земљу. И поред тога што сам већ навикао свашта да чујем од када патриотизам служи за подсмех, ипак ме је запањило да је, као нешто најнормалније, споменуто да је једна угледна новинарка почетак бомбардовања доживела као корак ка ослобођењу Србије!

Патриотска издаја?

Реч издаја се чак и у демократским системима неретко злоупотребљава. Тим пре, то је случај када су на власти они који тврде да имају монопол на истину. Међутим, како су говорили Латини: „Злоупотреба не укида употребу“. То што је реч издаја излизана од силне идеолошке употребе, то што се људи неосновано квалификују као издајници, не значи да издаја не постоји! А баш такав став – да је издаја српске државе нешто превазиђено – сада нам се, макар имплицитно, намеће од стране медијских и других делатника тзв. Друге Србије.

Наводно, с обзиром на то да је наша власт током '90-их година била главни извор зла на Балкану, и пошто је све оно што су Срби желели само манифестација њиховог експанзионизма и хегемонизма, супротстављање „накарадним“ националним интересима не да није издаја, већ је истински патриотизам! Све то би укратко могли да кажемо и другачије – у духу игре парадокса, тако драге њиховом духовног оцу, Радомиру Константиновићу – издаја је патриотизам, јер је патриотизам издаја!

Но, није тако. Супротстављање власти, и када она чини гнусне ствари, није изговор за издају државе. (Не)дела владајућих не дају амнестију баш за све што њихови противници чине. Живот није црно-бео.

Држава није талац власти

Завереници који су покушали да убију Хитлера и преузму кормило власти, мислили су да је дошло крајње време да се Немачка отараси помахниталог авантуристе који је води у пропаст. Но, није им било ни на крај памети да се залажу за одвајање Аустрије од Трећег рајха или за припајање источних области Пољској! Једна ствар је бити против лоше власти и политике коју она води, а друго је заговарати туђе интересе, идентификовати се са непријатељима свог народа, па и постати бојовник који активно ради против њега.

Немачки завереници желели су да започну мировне преговоре са западним силама, са циљем да издејствују што повољније услове за немачки народ и његову државу. Без обзира колико је зла у његово име почињено од стране нациста, официри и политичари, који су хтели да преузму судбину немачког народа у своје руке, пре свега су имали у виду његове интересе, а не националну катарзу и испаштање због греха. И то је нормално.

Шандор Петефи, мађарски писац и политичар српског порекла, једном је рекао: „Издати издајицу није издаја“. То можемо да схватимо и тако да је противљење некоме ко води штетну политику по націју нешто легитимно. Међутим, ради се о штети која се чини сопственом народу и држави! И о процени шта је за њих корисно, што не искључује и инсистирање на одговорности оних који су починили злочине над другима.

Онај ко није издајник, макар свесно, не ради против територијалног интегритета своје земље и не угрожава опстанак дела свог народа! А ко то ради, макар и индиректно, јесте издајник народа и државе. Њена три елемента су: власт, територија и становништво. Недопустиво је да се због онога што чини власт, неселективно ради и против осталог што чини државу! Недопустиво је и да се, чак и основана, одбојност према владајућим структурама пројектује на народ у целини!

Кривица одбачене љубавнице

Да се вратимо на наш случај. Политика коју је водио Слободан Милошевић, по мом мишљењу, није ваљала, али пре свега за нас. Што се тиче тврдње хрватских, бошњачких, албанских, многих западних и немалог броја српских медија и политичара – да је био балкански крвник, треба рећи да је његова кривица за ратове на просторима бивше Југославије мања него Туђманова, Кучанова, Месићева, Изетбеговићаева. А поготово је бесмислена тврдња да су за рат колективно криви Срби, и то искључиво они, када знамо да је већинско опредељење нашег народа било за опстанак федерације, и решавање свих спорова без нарушавања њеног територијалног интегритета.

Спрам неких од споменутих националних лидера, наш некадашњи председник био је мајка Тереза. У односу на друге народе СФРЈ, Срби су били загрижени Југословени, опијени „братством и јединством“. Стога, поређење Србије из '90-их са нацистичком Немачком, а њеног тадашњег лидера са Хитлером, не само да је малициозно, већ говори и о елементарном непознавању историје, и о острашћености оних који то чине.

Некритичко стављање на страну оних са којима су Срби ратовали, односно пошто су ратови прошли, заговарање њихове пропагандне верзије минулих догађаја – наводно, ради правде, помирења и космополитских идеала – јесте нешто готово несхватљиво! То нису радили ни немачки антифашисти, изузев немачких комуниста (који су били исто тако заточеници тоталитарне идеологије као и нацисти), а имали су много више разлога да тако поступају него екстремни активисти тзв. Друге Србије.

„Политички некоректни“ Данте

Знају све то и они. Зато тако хистерично реагују и на сам помен речи издаја. Паметни су то људи. Свесни су шта многи од њих, и за чији рачун, у ствари раде. Уз то, да би мондијалистички центри моћи могли до краја да спроведу свој балкански пројекат, Србима треба уништити и оно мало отпорне снаге што је преостало. Шта је за то погодније него да се наметне мишљење да је патриотизам нешто ретроградно, да је држава небитна, и да отуда издаја државе више и не постоји?! А да, с друге стране, једино има смисла живети само за себе и гледати свој лични ћар. Наравно, и да је

одраз „недемократичности“, па и да је само по себи срамота, осуђивати друге, без обзира како се односе према нашој држави и нацији.

У свему томе, и то треба истаћи, има своје место и антисрпска екстаза. Јер, како је рекао француски писац Жан Жане: „Ко ниједном није осетио екстазу изазвану издајом, тај не зна шта је то екстаза“. Они који намеравају и даље да уживају у таквој екстази, не желе да их ишта у томе омета. Зато, не би ме чудило да ускоро под удар накарадно схваћеног закона против дискриминације дође и Његош, због „политички некоректног“ Горског Вијенца
, или Данте Алигијери, јер је у
Божанственој комедији
издајнике сместио у најнижи круг пакла! А да српска деца морају да уче о етичкој вредности дела Аганлије, Кучук-Алије, Муле Јусуфа и Мехмед-Аге Фочића. О доприносу који су развоју мултикултурализма и евроазијатских интеграција дале дахије српског порекла, које су успеле да се уздигну изнад ограничавајућег националног идентитета својих предака.